

Οι γκρι τοίχοι και το νοσοκομειακό φως
 οι σιδερένιες πόρτες και τα πλεγμένα σύρματα
 η βρωμιά στο πάτωμα και η αποστειρωμένη ατμόσφαιρα.
 Τα απλωμένα ρούχα στο προαύλιο σπάνε τη μονοτονία,
 σαρκάζουν με τον πιο χοντροκομμένο τρόπο τις ευθείες
 γραμμές της φυλακής.
 Η φυλακή μεταμορφώνεται από τους ανθρώπους που έχει
 καταπιεί.
 Τα κρεμασμένα σώβρακα συγκρούονται με την απόλυτη
 αρχιτεκτονική.
 Η ζωή με τα ντουβάρια.
 Η ζωή συγκρούονται με την απαξίωση της
 Το λουλούδι ανθίζει ακόμα και σε βράχο
 Αφήστε χίλιους κάκτους ν' ανθίσουν.

Κριτική Σκέψη

ποιήματα

τάσος θεοφίλου

Μια μάτρα ανθρώπων. Μάτρα παραποιημένων παραβάτων.
 Και απ' την άλλη:
 Το ιερό δικαίωμα στην εργασία.
 Του εργάτη να χτίζει μια φυλακή.
 Του ηλεκτρολόγου να τοποθετεί συστήματα ασφαλείας.
 Του αρχιτέκτονα να τη σχεδιάζει.
 Του ανθρωπολόγου.
 Γιαώ τον πολιτισμό του κεφαλαίου.
 Μπτόν και σίδερο.
 Οι κρατούμενοι σκληροί σαν το μπτόν και σαν το σίδερο.
 Όχι σαν το διαμάντι.
 Μακάριοι όσοι φυλακιστηκαν. Καείς δεν μπορεί να τους συλλάβει.
 Μακάριοι όσοι τέλειωσαν. Καείς δεν μπορεί να τους

καταδικάσει.
 κάποτε θα τελειώσουν όλα αυτά.
 και θα λήξει ότι τουλάχιστον προσπαθήσαμε.
 Ότι δεν ήρθαμε δίκαια στη ζωή.
 Ότι δε γλίψαμε δίκαια βάρους στη γη.
 Ότι κάτι αφήσαμε πίσω μας.
 και θα 'χουμε ρυτίδες στα πρόσωπα.
 κάθε ρυτίδα και μια χαρακιά.
 για κάθε στιγμή αγνίας.
 για κάθε αιωνιότητα μοναξιάς.
 Όσοι φοβούνται τις ρυτίδες,
 φοβούνται το παρελθόν τους.

01/05/2013

Το βράδυ παραμιλάει.

Δεν είναι μόνο ενοχλητικό. Η νυχτερινή ατμόσφαιρα του κελιού δίνει μια μυστηριακή διάσταση στο παραμιλητό.

Τον ξυπνάει. Του λέει: «Αδελφέ παραμιλάς».

Απαντάει: «Το ξέρω αδελφέ. Το βράδυ. Έρχονται οι νεκροί στον ύπνο μου».

Του λέει: «Ε, δώξτους τους καργιόλες να κοιμηθούμε...»

09/04/2013 πρωί

Σκαστά, 3/5, ρίξε ακρόαση αρχιφύλακα, Παρασκευή υπογράφω αναστολή,

δε μου ήρθε η επιταγή, με έβαλε στα μεροκάματα, με έβγαλε απ' τα

μεροκάματα, δυο κουταλιές καφέ για τον τάδε, μια κουταλιά ζάχαρη, να

στρίψω ένα τσιγαράκι, κλείνει, ανοίξαμε, καριολόπουσας, μια 4άρα κάρτα,

2 μικρούς καπνούς, στήθος, ώμους, πλάτη, ρεπό.

Δεν κωράω στο προαίλιο. Δεν κωράω στη φυλακή.

Τα 32 βήματα του προαυλισμού δεν κωράνε στη σκέψη μου.

σουλβίζεις τους δακρυολόγους αδελές μου.

Άλλες φορές η θλίψη παίζει άρπα με το θώρακά μου

Ο αρχέγονος κίνδυνος την κάνει καταφύλιο.

Η αναστάση που φέρνει η καταιγίδα δίνει ζωή στη φυλακή.

όταν βρέχει.

Η μυσωδιά του βουλού επιβιβάζεται στο μητό και το σίδερο

Μητόν και σίδερο

10/11/2012

καταδύομαι στο τίποτα και ψάχνω θσαρούς.

πάντα.

μπορεί και για

Άνθρωποι καταδικασμένοι να επαναλαμβάνουν τις ριές λέξεις

οι υψηλές ιδέες

η ματαιότητα της ύπαρξης

οι κοινότοπες ευαισθησίες

τα προκάτ πάθη

η τρικυμία στα χείλη.

Ποίηση είναι οι αναστεναγμοί του βαρυποινίτη

η μακαριότητα του ισοβίτη

η απελπισία του εγκλεισμού

η μονοτονία του προαυλισμού
τα σπαστά ελληνικά

η μελαγχολία της βραδινής καταμέτρησης

οι νυχτερινοί εφιάλτες του συγκελίτη..

Ποίηση είναι οι αναστεναγμοί του βαρυποινίτη

Ένα καταδικασμένο ποίημα.

14/10/2012

Και ο κορινθιακός: που λαμιάται η μάνα τους.

Ο Ιωνικός: που η αντιπροσκορατική στήνει την υπόθεσή μου.

Ο δωρικός: της αρχιτεκτονικής της φυλακής.

Μέσα μου συγκρούονται τρεις μυθοί.

Τρεις μυθοί σε σύγκρουση.

18/10/2012

Κι εμείς θα τα φέρουμε περήφανα.

Ο χρόνος αφήνει τα σημάδια του.

Μισούν τον εαυτό τους. Αυτό που γίνονται.

Το προδιαγεγραμμένο μέλλον τους

το ανούσιο παρόν τους,